

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 507/2012-37

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. novembra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. Š. Č., Ž., zastúpeného advokátkou Mgr. M. M., Advokátska kancelária M., s. r. o., B., ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10 Sžd 20/2011 z 25. apríla 2012, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. Š. Č. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. augusta 2012 doručená sťažnosť Ing. Š. Č., Ž. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1

Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 10 Sžd 20/2011 z 25. apríla 2012, ktorou žiada vydať tento nález:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 25.04.2012, sp. zn. 10 Sžd 20/2011 porušil základné právo sťažovateľa Ing. Š. Č., nar. ..., bytom ..., Ž., na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25.04.2012, sp. zn. 10 Sžd 20/2011 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy konania do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu na účet jeho právneho zástupcu.“

Ako vyplynulo zo sťažnosti sťažovateľa a z k nej pripojených príloh, sťažovateľ bol ako žalobca účastníkom konania vedeného pred Krajským súdom v Žiline (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 21 S 81/2010, v ktorom sa proti Krajskému riaditeľstvu Policajného zboru, Krajský dopravný inšpektorát, Ž. (ďalej len „žalovaný“), domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia č. KRP-KDI-SK-83/2010 zo 16. júna 2010 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie správneho orgánu“). Žalovaný týmto rozhodnutím potvrdil rozhodnutie okresného riaditeľstva Policajného zboru č. ORP-P-505/ODI-2009-II z 30. apríla 2010, ktorým bol žalobca uznaný vinným z priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. h) zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, uložil mu pokutu vo výške 200 € a zákaz činnosti viesť motorové vozidlá na dobu štyroch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia.

Krajský súd o žalobe sťažovateľa rozhodol uznesením č. k. 21 S 81/2010-69 z 23. februára 2011 tak, že konanie podľa § 250d ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zastavil a žalovanému náhradu trov nepriznal. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že sťažovateľ podal žalobu oneskorene. Napadnuté rozhodnutie správneho orgánu bolo totiž sťažovateľovi doručené a nadobudlo právoplatnosť 24. júna 2010 a žalobu krajskému súdu sťažovateľ podal 9. septembra 2010, teda po uplynutí lehoty dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia správneho orgánu v poslednom stupni stanovenej v § 250b ods. 1 OSP. Ako vyplynulo z obsahu spisu, napadnuté rozhodnutie správneho

orgánu bolo sťažovateľovi doručované poštou do vlastných rúk; prvý (neúspešný) pokus o doručenie bol vykonaný 18. júna 2010 s výzvou o opakované doručenie; opakovane bezvýsledne bolo doručované sťažovateľovi 21. júna 2010; zásielka bola uložená na pošte 21. júna 2010, kde si ju sťažovateľ vyzdvihol 9. júla 2010. S poukazom na § 24 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v platnom znení (ďalej len „Správny poriadok“), podľa ktorého ak si adresát nevyzdvihne písomnosť do troch dní od jej uloženia, posledný deň tejto lehoty sa považuje za deň doručenia, aj keď sa adresát o uložení nedozvedel, posledným dňom tejto trojdňovej lehoty bol 24. jún 2010. Zásielku treba považovať za doručeníu sťažovateľovi 24. júna 2010.

Sťažovateľ proti tomuto uzneseniu krajského súdu podal odvolanie. Žiadal odvolací súd, aby uznesenie krajského súdu č. k. 21 S 81/2010-69 z 23. februára 2011 zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Tvrdil, že neboli splnené podmienky náhradného doručenia podľa § 24 Správneho poriadku, ich splnením sa krajský súd ani nezaoberal. Sťažovateľ v odvolaní uviedol, že v čase od 16. júna 2010 do 9. júla 2010 sa nezdržiaval v meste Žilina, čo môže dokázať vylúchom svedkov. Sťažovateľ ďalej uviedol aj to, že poštová doručka nie je verejnou listinou, ktorej pravdivosť sa prezumuje, a preto skutočnosti v nej uvedené sa mali dokazovať.

Najvyšší súd uznesením sp. zn. 10 Sžd 20/2011 z 25. apríla 2012 uznesenie krajského súdu ako vecne správne potvrdil.

Sťažovateľ v sťažnosti doručenej ústavnému súdu tvrdil, že k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 10 Sžd 20/2011 z 25. apríla 2012 došlo tým, že najvyšší súd rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil napriek tomu, že pre takýto postup neboli splnené podmienky, pretože v prípade sťažovateľa neboli splnené zákonom stanovené podmienky na nastúpenie fikcie doručenia napadnutého rozhodnutia správneho orgánu. K zastaveniu konania v správnom súdnictve tak došlo bez zákonného dôvodu, a preto je postup najvyššieho súdu odmietnutím spravodlivosti. Podľa názoru sťažovateľa najvyšší súd bol povinný skúmať procesné podmienky a skutkové okolnosti pri doručovaní. Jednou z podmienok vzniku fikcie doručenia je zachovanie predpísaného postupu doručovateľom a tiež aj to, aby sa adresát, ktorý nebol doručovateľom zastihnutý, zdržiaval v mieste doručovania. Napriek tomu, že

nesplnenie týchto podmienok sťažovateľ namietal v odvolaní proti uzneseniu krajského súdu, najvyšší súd vychádzal iba z obsahu doručky, o ktorej platí, že údaje v nej sa považujú za pravdivé, až kým sa nepreukáže opak. Sťažovateľ poukázal na to, že z doručky nie je možné zistiť, či doručovateľ vhodným spôsobom upovedomil sťažovateľa, že príde písomnosť znova doručovať a kedy; či bol sťažovateľ vhodným spôsobom upovedomený o uložení zásielky, a najmä, či sa v mieste doručovania zdržiaval. Aj z rozhodovacej praxe najvyššieho súdu vyplýva, že ak doručka neobsahuje údaj o tom, že adresát sa v mieste doručovania zdržiaval, je povinnosťou súdu vykonať šetrenie na zistenie splnenia tejto podmienky a nie je povinnosťou účastníka, ktorému bolo doručované, navrhnúť dôkazy na preukázanie svojho tvrdenia, že sa v čase doručovania v mieste doručovania nezdržiaval, pretože účastník konania nemá povinnosť preukazovať opak toho, čo nie je osvedčené (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 239/2011 zo 14. marca 2012; sp. zn. 4 SŽ 35/02 z 27. augusta 2002). Navyše, sťažovateľ nemal možnosť pred rozhodnutím krajského súdu možnosť vyjadriť sa k dôvodu, pre ktorý bolo konanie zastavené. Výklad ustanovenia § 24 ods. 2 Správneho poriadku najvyšším súdom bol interpretáciou, ktorá zjavne vybočila z ústavných medzí. Sťažovateľ požiadal ústavný súd o odklad vykonateľnosti uznesenia najvyššieho súdu.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti

navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05 a IV. ÚS 288/05).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podstatou sťažnosti sťažovateľa na porušenie týchto jeho základných práv uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 10 Sžd 20/2011 z 25. apríla 2012 je jeho tvrdenie, podľa ktorého najvyšší súd potvrdil uznesenie prvostupňového súdu o zastavení konania napriek tomu, že neboli splnené podmienky vzniku fikcie doručenia, a to v dôsledku nesprávnej aplikácie § 24 ods. 2 Správneho poriadku.

Najvyšší súd uznesenie sp. zn. 10 Sžd 20/2011 z 25. apríla 2012 odôvodnil takto:

«Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p.), preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu a po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O. s. p.) a ide o uznesenie, proti ktorému je podanie odvolania prípustné (§ 202 O. s. p.), dospel jednomyselne k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O. s. p.

Podľa § 24 ods. 1 Správneho poriadku sa dôležité písomnosti, najmä rozhodnutia, doručujú do vlastných rúk adresátovi alebo osobe, ktorá sa preukáže jeho splnomocnením na preberanie zásielok.

Ak nebol adresát písomnosti, ktorá sa má doručiť do vlastných rúk, zastihnutý, hoci sa v mieste doručenia zdržiava, doručovateľ ho vhodným spôsobom upovedomí, že písomnosť príde znova doručiť v určený deň a hodinu. Ak nový pokus o doručenie zostane bezvýsledný, doručovateľ uloží písomnosť na pošte a adresáta o tom vhodným spôsobom upovedomí. Ak si adresát nevyzdvihne písomnosť do troch dní od uloženia, posledný deň tejto lehoty sa považuje za deň doručenia, aj keď sa adresát o uložení nedozvedel (§ 24 ods. 2 Správneho poriadku).

Posledná veta § 24 ods. 2 Správneho poriadku predstavuje výnimku zo zásady, že doručenie pôsobí až od okamihu, keď sa písomnosť dostala do rúk adresáta. Bez ohľadu na to, či sa adresát o uložení úradnej zásielky na pošte fakticky dozvedel alebo nedozvedel, zo zákona vyplýva, že uplynutím tejto zákonnej lehoty sa má za to, že mu bola písomnosť doručená – ide o právnu fikciu doručenia písomnosti.

V administratívnom spise žalovaného je založené potvrdenie o doručení (doručenka) rozhodnutia žalovaného č. KRP-KDI-SK-83/2010 zo dňa 16.06.2010, z ktorej odvolací súd zistil nasledovné skutočnosti:

- dňa 18.06.2010 uskutočnil doručovateľ neúspešný pokus o doručenie s výzvou o opakované doručenie
- dňa 21. 06.2010 uskutočnil doručovateľ opakované doručenie, ktoré bolo taktiež neúspešné, na základe čoho zásielku toho istého dňa (21.06.2010) uložil na pošte,
- dňa 09.07.2010 o 18:20 hod. žalobca prevzal zásielku.

Uvedené zistenia, vyplývajúce z administratívneho spisu, sú totožné so zisteniami krajského súdu, uvedenými v odôvodnení napadnutého uznesenia. Odvolací súd sa stotožnil aj so záverom krajského súdu, že žaloba, ktorú žalobca odovzdal na poštovú prepravu až dňa 09.09.2010, bola podaná oneskorene. Žalobca si nevyzdvihol zásielku do troch dní od jej uloženia, posledný deň tejto lehoty, t. j. 24.06.2010, sa považoval za deň doručenia, dvojmesačná lehota na podanie žaloby (§ 250b ods. 1 O. s. p.) tak začala žalobcovi plynúť dňom 25.06.2010 (§ 57 ods. 1 O. s. p.) a jej koniec pripadol na deň 25.08.2010, t. j. na stredu. Krajský súd v odôvodnení uznesenia síce nesprávne uviedol, že posledným dňom na podanie žaloby bol 24.08.2010 (utorok), avšak táto chyba v počítaní nemala vplyv na správnosť rozhodnutia krajského súdu, keďže žalobca podal odvolanie na poštovú prepravu až dňa 09.09.2010, teda zjavne oneskorene. Rozhodnutie žalovaného pritom obsahovalo správne poučenie o možnosti jeho preskúmania súdom.

Žalobca v podanom odvolaní tvrdil, že doručenka nemá povahu verejnej listiny. Uvedené tvrdenie je nesprávne, keďže riadne vyhotovená doručenka má povahu verejnej listiny. Doručenka ako verejná listina preukazuje pravdivosť toho, čo sa v nej potvrdzuje a je dôkazom, že sa písomnosť doručila, ak nie je preukázaný opak. To znamená, že pre ňu platí vyvrátiteľná domnienka jej správnosti, pričom jej správnosť sa v súdnom alebo správnom konaní nedokazuje, dokazuje sa len jej prípadná nesprávnosť. Žalobca v odvolaní namietal, že žalovaný správny orgán, ani krajský súd neskúmali, či doručovateľ splnil povinnosti podľa § 24 ods. 2 Správneho poriadku, avšak v zmysle vyššie uvedeného, žalovaný ani krajský súd takúto povinnosť nemali a žalobca v odvolaní nesprávnosť doručenky nepreukázal.

V podanom odvolaní ďalej žalobca namietal, že krajský súd nezistil, že v čase od 16.06.2010 do 09.07.2010 sa v meste Žilina nezdržiaval. K tejto námietke odvolací súd poukazuje na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II. ÚS 278/2011-13 zo dňa 16. júna 2011, v ktorom Ústavný súd Slovenskej republiky uviedol (s poukazom na svoj

nález sp. zn. I. ÚS 119/07 zo dňa 27. septembra 2007, v ktorom uviedol, že ak je adresátom dostatočne preukázané, že záver o predpoklade náhradného doručenia bol nesprávny, ide o doručenie neúčinné), že „dôkazné bremeno preukázať, že adresát sa čase doručovania v mieste doručovania nezdržiaval, znáša adresát, a nie správny orgán“. Ďalej uviedol, že ani „čestné vyhlásenie adresáta, že sa v mieste bydliska nezdržiaval v čase doručovania, však na unesenie dôkazného bremena nepostačuje, lebo ide iba o tvrdenie. Je potrebný aj objektívny dôkaz preukazujúci, že v kritickom čase bol na inom mieste.“ Žalobca na preukázanie svojho tvrdenia, že sa v čase od 16.06.2010 do 09.07.2010 v meste Žilina nezdržiaval, nepredložil žiaden dôkaz, preto platí záver krajského súdu, že rozhodnutie žalovaného bolo právoplatne doručené.

K námietke žalobcu, že zásielka sa žalovanému nikdy nevrátila ako nedoručená a že ju žalobca aj reálne obdržal, odvolací súd konštatoval, že predpokladom aplikácie fikcie doručenia podľa § 24 ods. 2 Správneho poriadku nie je vrátenie nedoručenej zásielky správnomu orgánu (ako je to napr. pri doručovaní právnickým osobám podľa § 25 ods. 2 Správneho poriadku). Správny poriadok v § 24 ods. 2 ustanovuje nasledujúce podmienky, za splnenia ktorých sa zásielka považuje za doručenú a to bez ohľadu na jej skutočné doručenie:

- adresát písomnosti, ktorá sa má doručiť do vlastných rúk, nebol zastihnutý, hoci sa v mieste doručovania zdržiaval,*
- doručovateľ nezastihnutého adresáta vhodným spôsobom upovedomil, že písomnosť príde znova doručiť v určený deň a hodinu,*
- nový (druhý) pokus o doručenie zostal taktiež bezvýsledný,*
- doručovateľ vhodným spôsobom upovedomil adresáta o uložení písomnosti na pošte,*
- adresát si nevyzdvihol písomnosť do troch dní od jej uloženia.*

Ak sú splnené všetky vyššie uvedené podmienky, považuje sa posledný deň trojdňovej lehoty uloženia zásielky za deň jej doručenia a to aj v prípade, ak sa adresát o uložení zásielky nedozvedel, príp. sa o uložení zásielky dozvedel, ale si ju vyzdvihol až po uplynutí tejto trojdňovej lehoty.

Tvrdenie žalobcu, že fikcia nemôže byť nikdy použitá tak, aby pôsobila vedome ujmu na právach a právom chránených záujmoch dotknutej osoby, nemá oporu v zákone, preto sa

ním odvolací súd nezaoberal a žalobcovo porovnanie časových intervalov , v ktorých konali štátne orgány, s intervalmi, v ktorých žalobca preberal písomnosti, bolo v preskúvanom prípade právne irelevantné, vzhľadom na čo sa ním odvolací súd takisto nezaoberal.

Z vyššie uvedeného je zrejmé, že krajský súd nepochybil, keď rozhodol o zastavení konania podľa § 250d ods. 3 O. s. p., keďže žalobca podal žalobu zjavne oneskorene, pričom v odvolacom konaní nepreukázal, že by sa v čase doručovania rozhodnutia žalovaného v mieste doručovania nezdržieval a ani nepreukázal nesprávnosť potvrdenia o doručení rozhodnutia žalovaného. Odvolací súd sa s právnym záverom krajského súdu, uvedením v jeho rozhodnutí, stotožnil, námietkam žalobcu nevyhovел a napadnuté uznesenie Krajského súdu v Žiline č. k. 21 S 81/2010-69 zo dňa 23.02.2011 podľa § 219 O. s. p. v spojení s § 246c O. s. p. ako vecne správne potvrdil.»

Ústavný súd konštatuje, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Ústavný súd s poukazom na obsah citovaného odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu dospel k záveru, že najvyšší súd dal jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktoré sťažovateľ v odvolaní nastolil. Vysvetlil, ako dospel k záveru o tom, že rozhodnutie prvostupňového súdu je vecne správne, aj ako k záveru, že vo veci sťažovateľa boli splnené podmienky vzniku fikcie doručenia. Najvyšší súd neponechal bez povšimnutia odvolacie argumenty sťažovateľa, ktoré mali pre vec podstatný význam. Odôvodnenie jeho rozhodnutia preto

spĺňa všetky požiadavky vyplývajúce zo základného práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces vo vzťahu k odôvodneniu súdneho rozhodnutia.

Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav veci a aké skutkové zistenia a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Iba to, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu vyjadreným v napadnutom uznesení nestotožňuje, ešte nemôže zakladať splnenie podmienok prijateľnosti jeho sťažnosti.

Za tejto situácie ústavný súd konštatuje, že uznesením najvyššieho súdu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy alebo práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Pretože ústavný súd dospel k záveru, podľa ktorého sťažnosť sťažovateľa bolo potrebné z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti odmietnuť, nerozhodoval už osobitne o návrhu sťažovateľa na odklad vykonateľnosti uznesenia najvyššieho súdu.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. novembra 2012